

Китоби Дониёл — Рақами ҳаштоду шаш

Ваҳйи нубувватӣ: Фаҳмидани афзоиши дониш ва паёми нидои нимашабӣ

Jeff Pippenger

2024-02-19

Мо ба муқоисаи миёни ҳаракатҳои фариштаи яқум ва сеюм саруқор дорем, то беҳтар дарк намоем, ки «афзоиши дониш» ҳангоми кушода шудани мӯҳраш дар вақти охир аз ҷиҳати рамзӣ чиро ифода мекунад. Мо мекушем нишон диҳем, ки он афзоиши ҳақиқатро ифода менамояд, ки ниҳоят ба борони охирин, яъне ба паёми Нидои Нимашаб, ба авҷи худ мерасад. Ҳамчун як рамз, «афзоиши дониш» аз китоби Дониёл гирифта шудааст, ва дар он ҷо он ҳамчун дониши нубувватӣ муаррифӣ мегардад, ки ду синфи парастандагонро меозмояд ва ба вучуд меоварад.

Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро бигир, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то замони анҷом баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёрон пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо бадкорон бадкорӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Дар соли 1989 «афзоиши дониш» муҳркушоӣ гардид, ки дар ниҳоят ду табақаи парастандагонро ошкор хоҳад сохт. Ин ду табақа дар заминаи муносибати онҳо ба паёми борони охир тасвир шудаанд. Шарирон борони охириро намериносанд ва қабул намекунанд, вале доноён онро мешиносанду мепазираанд. Аз ин рӯ, шарирон намебинанд, ки борони охир кай ба боридаи оғоз мекунад; ва он замоне ба боридаи оғоз кард, ки халқҳо 11 сентябри соли 2001 ба ғазаб омаданд. Мо ба роҳбарияти адвентизми Лудикия, чунон ки дар бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми Ҳизқиёл, ҳамчунин дар боби бисту ҳаштуми Ишаё намояндагӣ шудааст, муроҷиат мекардем. Дар Ишаё «мардони масҳарабоз» «дурӯғро» «паноҳгоҳи» худ гардониданд ва худро «зери ботил» «пинҳон» карданд.

Бинобар ин, эй мардони масҳарагар, ки бар ин қавме ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунад, каломи Худовандро бишнаванд. Азбаски шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах созиш кардаем; ҳангоме ки тозиёнаи фарогир бигзарад, ба мо нахоҳад расид; зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва дар зери ботил худро пинҳон кардаем». Ишаё 28:14, 15

Пирони қадимаи Ерусалим дар рӯзҳои охир аз озмоиши «оромӣ ва тароват», ки бо усули «сатр бар сатр» муаррифӣ мешавад, ноком мегарданд; усуле ки ба хирадмандон имкон медиҳад, ки борони охири рӯзҳои охириро тавассути тасвири таърихӣ борони охир дар таърихӣ миллерӣ бишносанд. Хусусияти нубуввати «мардуми масҳаракунанда», ки Ишаё дар ин порча бар он таъкид мекунад, дурӯғҳо ва ботилест, ки дар зери он пинҳон шуданд ва онро паноҳгоҳи худ сохтанд. Бинобар ин, дар иртибот бо озмоиши паёми борони охир («оромӣ ва тароват», ки онҳо нахостанд бишнаванд), пирони қадимаи Ерусалим дурӯғро пазируфтаанд.

Паёми борони охирин бо як баҳс меояд, чунон ки дар боби дуюми Ҳабаққук тасвир шудааст, он ҷо посбон аз Худо мепурсад, ки дар «баҳс»-и таърихи худ ҷӣ ҷавоб диҳад, зеро вожаи «мазамматшуда» дар ояти якуми боби дуюм маънои «бо ӯ баҳс карда шуд»-ро дорад.

Ман бар посбонии худ хоҳам истод, ва худро бар бурҷ хоҳам гузошт, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ӯ ба ман ҷӣ хоҳад гуфт, ва Ҳангоме ки танбеҳ дода шавам, ҷӣ посух хоҳам дод. Ҳабаққук 2:1.

Хирадмандон Ҳангоми баҳси борони охирин ҳақиқатхоеро пешкаш менамоянд, ки ҳамчун ҷавохироти Миллер ифода шудаанд ва ҳамчунин ҳамон ҳақиқатҳои бунёдие мебошанд, ки аз ҷониби миллериён муайян, устувор ва пешниҳод карда шудаанд. Он ҳақиқатҳо ҳамчун Масеҳ — Сангпори асрҳо — ифода шудаанд.

«Бигзор онҳое ки ҳамчун дидбонҳои Худо бар деворҳои Сион меистанд, мардоне бошанд, ки хатарҳоро пеш аз мардум бубинанд,—мардоне ки тавонанд миёни ҳақиқат ва гумроҳӣ, адолат ва беадолатӣ фарқ намоянд.

«Огоҳӣ расидааст: ҳеҷ чиз набояд иҷозат дода шавад, ки ворид гардад ва таҳкурсии имонеро, ки мо аз ҳамон вақте ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бар он бино мекардем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз пеши ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо ният надорем пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва дар талаби нур будем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам он нурееро, ки Худо ба ман додааст, тарк намоям? Он бояд мисли Саҳраи Азали бошад. Аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, ҳамеша маро роҳнамоӣ кардааст».

Review and Herald, April 14, 1903.

Мардони қадим паёми бардурӯғи борони охирро пешкаш мекунанд, ки Ишаё онро ҳамчун «дурӯғ» ва ботилие муаррифӣ менамояд. Дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл он таърихе оварда шудааст, ки муайян месозад кай мардони қадими Ерусалим ба офтоб сачда мекунанд, ва дар боби баъдӣ онҳо бо касоне муқоиса мешаванд, ки мӯҳри Худоро қабул мекунанд. Зиштии сеюм (насл) паёми бардурӯғи борони охирро ифода мекунад, чунон ки дар «гиря барои Таммӯз» нишон дода шудааст. Дар насли сеюми адвентизм, ки соли 1919 оғоз ёфт, як «дурӯғ» дар иртибот бо инчили бардурӯғе ворид карда шуд, ки W. W. Prescott онро дар Конфронси Китоби Муқаддаси соли 1919 ба таври оммавӣ пешниҳод намуд. Он «дурӯғ» мавзӯи махсуси насли сеюм аст, ва он «дурӯғ» таҳкурсии козиби паёми бардурӯғи борони охир мебошад, ки бо «гиря барои Таммӯз» ифода шудааст.

Муҳим аст, ки барои дақиқ муайян намудани «дурӯғ» дар нубувват вақт сарф карда шавад, зеро «дурӯғ» сабаби асосист, ки адвентизми Лоудикиягӣ афзоиши донишро дар соли 1989 дида наметавонад. «Дурӯғ» ин аст, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад. Ба таври нубувватӣ татбиқ намудани «қурбонии доимӣ» ҳамчун хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ татбиқи бардурӯғ ва нодурусти нубувватист, аммо «дурӯғ» танҳо ба муайян кардани ин шиносоии бардурӯғи «қурбонии доимӣ» ҳамчун рамзи нубувватӣ маҳдуд намешавад; он ҳамчунин «дурӯғ»-еро ифода

мекунад, ки иддао менамояд Хоҳар Уайт бо ин татбиқи бардурӯғ мувофиқ буд, ва сипас бо истифода аз он дурӯғ ин татбиқи нодурустро ҳамчун ҳақиқати муқарраршуда барқарор месозад.

Фаҳмиши дурусти шаш ояти охиринаи Дониёл боби ёздаҳум бо оятҳои сиюм то сиюшашум ба сурати намунавӣ пешакӣ нишон дода шудааст, ва ҳангоме ки Хоҳар Уайт иҷрои комили боби ёздаҳуми Дониёлро муайян мекунад, вай меғӯяд, ки «манзараҳое монанди он чи тавсиф шудаанд» дар оятҳои сиюм то сиюшашум «такрор хоҳанд шуд».

Истифодаи бурдани таърифи бардурӯғи «доимӣ» сохтори бардурӯғи таърихи ба вучуд меоварад. Таърихе, ки дар китоби Дониёл, боби ёздаҳ, оятҳои сӣ то сию шаш тасвир шудааст, гирифтани «доимӣ»-ро дар бар мегирад. «Доимӣ» ё татбиқи миллерикист, ё татбиқи Прескотт ва Дэниэлс. Вобаста ба он ки кадом татбиқ интихоб мешавад, ду сохтори гуногуни таърихӣ ба вучуд хоҳад омад.

Ва қувваҳо аз ҷониби ӯ барпо хоҳанд шуд, ва онҳо муқаддасҳои қувватро палид хоҳанд сохт, ва қурбонии ҳаррӯзаро бар хоҳанд дошт, ва макруҳи вайронгарро барпо хоҳанд кард. Дониёл 11:31.

Мувофиқи ваҳй, таърихи набавие, ки дар ин оят тасвир шудааст, ва ояти сиюм, инчунин оятҳои сиюду то сиюшашумро дар бар мегирад, бояд дар оятҳои чил то чилупанҷуми Дониёл ёздаҳ такрор шавад.

«Пешгӯие, ки дар боби ёздаҳуми Дониёл омадааст, қариб ба иҷрои комили худ расидааст. Қисми зиёде аз таърихе, ки дар иҷрои ин пешгӯӣ ба вуқӯъ пайваستاаст, такрор хоҳад шуд. Дар ояти сиюм аз қудрате сухан меравад, ки “ғамгин хоҳад шуд, [Дониёл 11:30–36 иқтибос шудааст.]»

«Манзараҳое, ки ба он чи дар ин суханон тасвир шудааст, монанданд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست». Manuscript Releases, number 13, 394.

Ояте, ки мо дар он «қурбонии доимӣ»-ро меёбем, ояти сию яқум аст.

Ва қувваҳо аз ҷониби ӯ бархоҳанд хест, ва онҳо муқаддасҳои қувватро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро барҳам хоҳанд дод, ва онҳо макруҳи вайронкунадагонандаро барпо хоҳанд кард. Дониёл 11:31.

«Бозуҳо» дар ин оят ба «тарафдорӣ ӯ» бармехезанд. «Бозуҳо» қудрате ҳастанд, ҳамчунон ки он касе ки онҳо барои ӯ «бармехезанд» низ қудрат аст. Дар ин оят маҳз «бозуҳо» ҳастанд, ки «ба тарафдорӣ ӯ меистанд», ва «бозуҳо» ҳастанд, ки «мабдаси қувватро палид месозанд», ва «бозуҳо» «қурбонии доимиро аз миён мебаранд», ва инчунин маҳз «бозуҳо» ҳастанд, ки «макруҳи вайронсозро барпо мекунад». Дар боби сздаҳуми Ваҳй, аждаҳо, ки Руми бутпараст аст, барои папағӣ се чизро фароҳам меоварад.

Ва он ҳайвоне ки дидам, монанди паланг буд, ва пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худро, ва тахти худро, ва ҳокимияти бузургро ба ӯ дод. Ваҳй 13:2.

Ҳайвони палангмонандро Хоҳар Вайт ҳамчун папагӣ муайян мекунад, ва дар боби дувоздахум Хоҳар Вайт муайян мекунад, ки аждаҳо ҳам Шайтон аст ва ҳам Руми бутпараст.

«Пас, ҳангоме ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он, ба маънои дувум, рамзи Руми бутпараст низ мебошад». «Муборизаи Бузург», 439.

Дар ояти дуюми боби сздаҳуми Ваҳй, Руми бутпараст қудрати ҳарбии худро, «бозу»-ҳои худро, ба папагӣ дод, ки ин аз замони Кловис, подшоҳи франкҳо (Фаронса), дар соли 496 оғоз ёфт. Руми бутпараст курсии ҳокимияти худро дар соли 330 ба Руми папагӣ дод, вақте ки император Константин шаҳри Румро тарк кард ва пойтахти Руми императориро ба шаҳри Константинопол кӯчонд. Руми бутпараст дар соли 533 ҳокимияти шаҳрвандиро ба папагӣ дод, вақте ки Юстиниан фармоне содир намуд, ки дар он папагӣ ҳамчун сардори ҳамаи калисоҳо ва ислоҳгари бидъаткорон муайян карда мешуд.

Дар ояти сию як «бозуҳо», ки бармехезанд, қувваҳои ҳарбии Руми бутпарастанд, ки аз замони Кловис дар соли 496 ба тарафдории папагӣ бархостанд. Барои ҳамин амал, папагӣ Фаронсаро «нахустодаи калисои католикӣ» мешуморад, ва баъзан онро «духтари бузургтарини калисои католикӣ» низ меномад. Дар ояти сию як, пас аз он ки Константин дар соли 321 қонуни рӯзи якшанберо ҷорӣ кард, ва сипас дар соли 330 пойтахтро аз шаҳри Рум ба шаҳри Константинопол кӯчонд, империяе, ки пештар мағлубнопазир менамуд, ба ғурупошӣ оғоз кард, зеро ҷаҳор қудрати аввали Карнайҳои боби ҳаштуми Ваҳй ҷанги давомдореро бар зидди империяи Рум оғоз намуданд. Маркази ҳамлаҳое, ки барбарҳо ва Генсерик анҷом медоданд, ба шаҳри Рум равона шуда буд, ки пеш аз соли 330 барои империяи Рум «мақдиси қувват» буд. Аз соли 330 ба баъд ҷангҳои ҳучумии барбарҳо мебоист «мақдиси қувватро палид созанд», то он даме ки «бозуҳо»-и Руми бутпараст барои папагӣ бархезанд, ки ин аз соли 496 оғоз ёфт.

На танҳо Руми бутпараст ба қудрати папагӣ се чизро фароҳам овард, яъне бо додани қудрати ҳарбӣ, ҳокимияти шаҳрвандӣ ва тахти шаҳри Рум, балки ҳамчунин барои Руми папагӣ се шохро низ бардошт.

Ман ба шохҳо назар кардам, ва инак, дар миёни онҳо шохи дигари хурде баромад, ки пеши он се шох аз шохҳои аввал аз беш решақан карда шуданд; ва инак, дар ин шох ҷашмҳое мисли ҷашмони инсон ва даҳоне буд, ки суханони бузург мегуфт. Дониёл 7:8.

Се шохе, ки дар боби ҳафтуми Дониёл бояд «решақан карда мешуданд», се қудрати асосиро ифода менамуданд, ки ба болоравии папагӣ ба қудрат муқовимат мекарданд. Охири аз он се шох ҳангоме бардошта шуд, ки готҳо дар соли 538 аз шаҳри Рум ронда шуданд. Онҳо аз шаҳр ба василаи «бозуҳо»-и Руми бутпараст ронда шуданд, зеро он «бозуҳо» мебоист папагиро (макрӯҳи вайронии), дар соли 538 бар тахти ҷаҳоне, ки он замон маълум буд, бинишонанд.

Ояти сию якуми Дониёл боби ёздаҳум ҷор чизро муайян мекунад, ки «бозуён» (Руми бутпараст) бояд анҷом медоданд. Онҳо мебоист барои папагӣ «бархезанд», ҷунонки дар соли 496 карданд. Онҳо мебоист «маъбади қувват»-ро палид созанд, ҷунонки ин дар

муборизаҳои ҳарбие, ки тақрибан дар тӯли ду аср бар шаҳри Рум бурда шуданд, ифода ёфтааст. Онҳо мебоист дар соли 538 папагиро бар тахти замин «барқарор» намоянд, ва ҳамчунин мебоист «қурбонии доимиро бардоранд».

Калимаи ибрие, ки дар оят ба «дур карда шудан» тарҷума шудааст (sur), маънои «бартараф кардан»-ро дорад. То соли 508 муковимате, ки аз ҷониби бутпарастӣ дар империяи Рум вучуд дошт ва барои пешгирӣ кардани ба қудрат расидани папагӣ амал мекард, комилан мутеъ гардонида шуда ё аз миён бардошта шуда буд.

Барои «қурбонии доимӣ»-ро ҳамчун хизмати муқаддасгоҳи Масеҳ муайян кардан, татбиқи бардурӯғ аст; аммо кори воқеие, ки дар таърихи адвентистии Лаодикия анҷом ёфт ва ин татбиқи бардурӯғро ҳамчун ҳақиқат муайян намуд, бар як «дурӯғи» мушаххасе бино ёфта буд, ки дар насли сеюми адвентизм амалӣ гардид. Роҳнамоии Хоҳар Уайт, ки таърихи оятҳои сиюм то сию шашум дар иҷрошавии ниҳонии Дониёл ёздаҳ тақрор хоҳад шуд, барои «мардони истехзокунандае», ки бар Уршалим ҳукмронӣ мекунанд, номумкин сохт, ки бар ояти сию якум тафсири ниҳанд, бе он ки ҳамзамон Рӯҳи Нубувватро рад кунанд.

«Мардони истехзокунанда» таълим медиҳанд, ки папагӣ бо ҷорӣ намудани массаи папавӣ, ки тақаллуби кори Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ мебошад, фаҳмиши ҳақиқии хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ аз байн бурдааст. Агар ин воқеан маънои «қурбонии доимӣ»-ро дошта бошад, пас «қувваҳо»-е, ки дар ояти сию як бархостанд, папагӣ мебуданд, зеро сохтори грамматикӣ оят тақозо мекунад, ки «қувваҳо» ҳамон қудрате бошанд, ки «қурбонии доимӣ»-ро аз байн мебарад.

Барои пойдор нигоҳ доштани табақи афсонаҳои худ, онҳо баҳс мекунанд, ки папагарӣ (қувваи ҳарбӣ) муқаддасгоҳи осмонии Масеҳро палид кардааст. Калимаи ибрие, ки ба «муқаддасгоҳи қувват (miqdash)» тарҷума шудааст, ё ба муқаддасгоҳи бутпарастӣ ишора мекунад ё ба муқаддасгоҳи Худо. Агар Дониёл мехост бирасонад, ки муқаддасгоҳи Худо бояд аз ҷониби папагарӣ палид гардад, ӯ калимаи ибрии «qodesh»-ро ба кор мебард, ки танҳо метавонад муқаддасгоҳи Худоро ифода намояд. Пас, дар қучои Китои Муқаддас ё Рӯҳи Нубувват сабт шудааст, ки муқаддасгоҳи осмонӣ ягон вақт аз ҷониби папагарӣ палид шудааст ё хоҳад шуд?

Албатта, гуноҳҳои масеҳиён дар дафтарҳои қудсгоҳи осмонӣ сабт мешаванд, вале ин тасвир маънои онро надорад, ки қудсгоҳи Худо палид гардидааст. Поксозии қудсгоҳ рамзи поксозии дафтарҳои сабт буд, ки дар қудсгоҳ ҷой доранд. Ғайр аз ин, қудрати папавӣ ҳеҷ гоҳ масеҳӣ набудааст, бинобар ин ҳеҷ гоҳ ба дафтарҳои доварии тафтишотӣ ворид карда нашудааст. Ягона доварие, ки барои папагӣ муайян шудааст, доварии иҷрошавандаи ғазabi Худост.

«Дастҳо» ҳамчунин бояд «палидие, ки вайронӣ меоварад, барпо намоянд» — ва он кадом қудрат мебуд? Папагарӣ кадом қудратро барпо намуд? Ва ҳамон қудрате ки дар оғози ҳуди ояти сию як папагарӣ барои он бархост, кадом қудрат аст?

Онҳое ки дар адвентизми Лаодикия ноомӯхтаанд ва ҳаёти ҷовидонии худро ба дасти мардоне супурдаанд, ки ҳамчун нотавон аз хондани китоби мӯхршуда шинохта шудаанд, шояд аз он хушнуд бошанд, ки гӯшҳои хоришманди онҳо бо чунин навъи татбиқи фасодёфтаи Китоби Муқаддас таскин дода мешавад, аммо боз ҳам бемаънӣтар он аст, ки кӯшиш кунанд он таърихеро, ки бояд барои пуштибонии иштибоҳи худ муайян намоянд, гирифта, онро бо шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ мутобиқ созанд.

Дар таърихе, ки ба сукути Иттиҳоди Шӯравӣ анҷомид, ва метавон нишон дод, ки он дар ояти чихилуми Дониёл ёздаҳ ҳамчун Подшоҳи Ҷануб муаррифӣ шудааст, қудрати низомии Иёлоти Муттаҳида барои папагӣ бархост, зеро Роналд Рейган бо зиддимасеҳи пешгӯии Китоби Муқаддас иттиҳоди махфӣ барпо намуд. Бо ин кор, ошкор гардид, ки ҳар гуна муқовимати протестантӣ ба болоравии папагӣ дар Иёлоти Муттаҳида фурӯ нишонда шудааст, чунон ки ин ба таври рамзӣ бо бартараф шудани муқовимати бутпарастӣ дар соли 508 нишон дода шудааст. Подшоҳи Шимол (папагӣ) дар ин порча нахуст Иттиҳоди Шӯравиро дар соли 1989 рӯфта аз миён бурд, ва инро дар ҳамкорӣ бо «аробаҳо» ва «саворон» анҷом дод, ки намояндаи қудрати низомии Иёлоти Муттаҳида мебошанд, ва ҳамчунин бо қудрати иқтисодии Иёлоти Муттаҳида, ки бо «киштиҳо» муаррифӣ шудааст.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико он «бозуҳо» буд, ки барои папагӣ бархостанд. Протестантизм дур карда шуд, ҳамон тавре ки муқовимати бутпарастӣ то соли 508 фурӯ нишон» шуда буд. Дар ояти чихилу як Иёлоти Муттаҳидаи Амрико аз ҷониби папагӣ забт хоҳад шуд, ва Конститутсияи Иёлоти Муттаҳида, ки «қудсгоҳи қувват»-и Иёлоти Муттаҳида мебошад, вожгон карда хоҳад шуд, зеро Иёлоти Муттаҳида Подшоҳи Шимолро (папагиро) бар тахти замин хоҳад нишонд, чунон ки Руми бутпараст дар соли 538 кард. Агар шумо мақолаҳои ин сомонро мехонед, пас метавонед маҷаллаи «Замони Охир»-ро боргирӣ кунед ва баёни муфассалтари шаш ояти охири Дониёл ёздаҳро бихонед; аммо ҳоло мо фақат инро муайян месозем, ки шиносоии «қурбонии доимӣ» ҳамчун хизмати Масеҳ дар қудсгоҳ татбиқи бардурӯғи ин рамз мебошад. Мо инро ба он мақсад анҷом медиҳем, то нишон диҳем, ки ин татбиқи бардурӯғ бар адвентизми лаодикиягӣ ба воситаи дурӯғи қасдона таҳмил карда шудааст.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба баррасии дурӯғи нубувватӣ идома хоҳем дод.

«Мо ҳеҷ вақтро барои аз даст додан надорем. Замонҳои пурошӯб дар пеши рӯи мо ҳастанд. Ҷаҳон аз рӯҳи ҷанг ба таҳрик омадааст. Ба зудӣ манзараҳои мусибате, ки дар нубувватҳо дар бораи онҳо сухан рафтааст, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Нубуввати боби ёздаҳуми китоби Дониёл қариб ба иҷрои комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷрои ин нубувват ба вуқӯъ пайваस्ताаст, такрор хоҳад шуд.»

«Дар ояти сиюм қудрате ёд мешавад, ки “маҳзун хоҳад шуд, ва бозгашта, бар аҳди муқаддас ҳашм хоҳад гирифт; ва чунин хоҳад кард; балки боз хоҳад гашт ва бо онҳое ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд, ҳамфикр хоҳад шуд. Ва лашкарҳо аз ҷониби ӯ барпо хоҳанд шуд, ва онҳо ҳарामी қувватро палид хоҳанд сохт, ва қурбонии доимиро аз миён хоҳанд бурд, ва макрӯҳи вайронкунандагонро барпо хоҳанд кард. Ва онҳое, ки бар зидди аҳд бадӣ мекунанд, бо тамаллуқ фасод хоҳад кард; лекин қавме ки Худои худро

мешиносанд, қавӣ хоҳанд буд ва корномаҳо ба ҷо хоҳанд овард. Ва хирадмандон аз миёни қавм бисёронро таълим хоҳанд дод; аммо онҳо ба шамшер, ва ба оташ, ва ба асирӣ, ва ба ғорат, рӯзҳои бисёр хоҳанд афтод. Ва ҳангоме ки афтанд, бо мадади андаке ёрӣ хоҳанд ёфт; вале бисёре бо тамаллуқ ба онҳо хоҳанд пайваст. Ва баъзе аз хирадмандон хоҳанд афтод, то ки онҳо озмуда шаванд, ва пок гарданд, ва сафед карда шаванд, то замони интиҳо; зеро он ҳанӯз барои вақти муқарраршудааст. Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худо бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суҳанони аҷиб хоҳад гуфт, ва то анҷом ёфтани ғазаб муваффақ хоҳад шуд; зеро он чи муайян шудааст, ба амал хоҳад омад». Дониёл 11:30–36.»

«Манзараҳое, ки ба он ҷӣ дар ин суҳанон тасвир шудааст, монанданд, ба вукӯъ хоҳанд пайваст. Мо далелҳои мебинем, ки Шайтон зуд бар ақлҳои одамоне, ки тарси Худо пеши назари худ надоранд, тасаллут меёбад. Бигзор ҳама пешгӯиҳои ин китобро бихонанд ва дарк намоянд, зеро мо ҳоло ба замони тангие ворид шуда истодаем, ки дар бораи он суҳан рафтааст:

«Ва дар он замон Микоил, он сарвари бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархоҳад хост; ва замони тангие хоҳад буд, чуноне ки аз вақти ба вучуд омадани халқе то ҳама замон ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он замон қавми ту наҷот хоҳад ёфт, ҳар кӣ дар китоб навишта ёфт шавад. Ва бисёре аз онҳое ки дар ҳоки замин хуфтаанд, бедор хоҳанд шуд, баъзе барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои шармандагӣ ва нафрати абадӣ. Ва хирадмандон мисли дурахши фалак хоҳанд дурахшид; ва онҳое ки бисёро ба адолат меоваранд, мисли ситорагон то абад-улобод. Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро бубанд ва китобро то замони охир мӯҳр намо; бисёре ба ҳар сӯ шитоб хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд». Дониёл 12:1–4. Manuscript Releases, number 13, 394.